

- DE AVONTUREN VAN EDMUND BELL -

DE MAN MET HET WITTE AANGEZICHT

**FRITS VAN DEN BERGHE
JOHN FLANDERS**

DE MAN MET HET WITTE AANGEZICHT

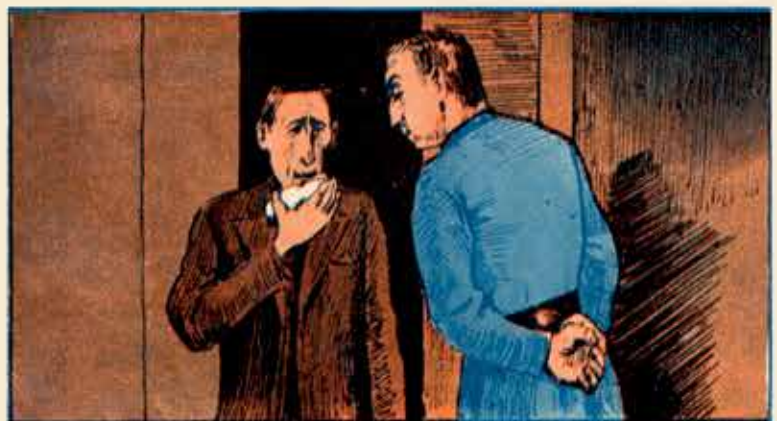
HOOFDSTUK I

Mermaidstreet is een stille straat in de wijk Bermondsey te Londen. Op een killen Februarimorgen kwam ze echter in opschudding. – Help! Moord! klonk het, en alle vensters werden opengeworpen. Bridget Tigg, de meid van Mister Baruch Cavendish, gilte uit al haar macht. – Mijn meester ligt dood in zijn werkkamer. Hij is zeker vermoord, want zijn gezicht is vreeselijk om aan te zien, jammerde ze.

– Wie is het laatst bij uw meester geweest, gisterenavond? – Zijn neef, Taddeus, een goede jongen, maar eenigszins lichtzinnig. Ik geloof, dat hij hem geld vroeg, om een vriendenpartijtje bij te wonen. Mijn meester weigerde en het kwam tot een tamelijk vinnige woordenwisseling tusschen beiden. Laat in den avond kwam hij nog een aanschellen, maar mijn meester verbood mij de deur te openen. Tad vertrok, zeer ontevreden.

Daar werd aan de straatdeur gescheld. Het was Tad Cavendish, de neef van den doode, weenend en handenwringend kwam hij binnen. – Mijn oom, mijn lieve oom! Snikte hij, en dan te bedenken, dat ik in onmin van hem scheidde gisterenavond. – Waar bracht u den nacht door, mijnheer? vroeg de inspecteur. Het antwoord luidde ontwijkend en Tad Cavendish werd aangehouden.

Baruch Cavendish was een zeer geacht man; een kunstenaar in zijn soort. Hij vervaardigde namelijk de wassen beelden voor de Engelsche musea. Inspecteur Moriss van Scotland Yard was er terstond bij, en begon het eerste onderzoek. Bridget had niet gelogen toen ze verklaarde dat de doode er vreeselijk uitzag. Zijn trekken waren verwrongen en zijn oogen staarden met schrik in de hoogte. Moriss toog onverwijld aan 't werk.

Naast de werkplaats lag een klein kamertje, dat op slot was en Moriss moest het laten openbreken. Daar stond hij voor een onvoltooid wassen beeld, waar het hoofd aan ontbrak. Moriss vroeg inlichtingen bij Bridget. – Niemand mocht deze plaats betreden, betuigde ze, ikzelf deed het nooit, want het verbod van mijn meester was uiterst stellig. – Gewoonten van een kunstenaar, dacht inspecteur Moriss.

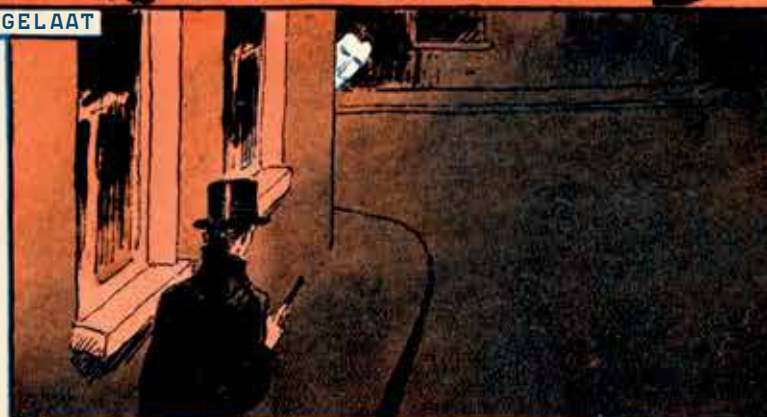
Inspecteur Moriss bracht verslag uit bij Sir David Bell, den vader van den zestienjarigen detektief Edmund Bell. Edmund schudde ongeloovig het hoofd. – Tad Cavendish heb ik op de hogere burgerschool gekend, het is een losbol, maar niet tot een misdaad bekwaam! riep hij uit. – Ik wil u graag de gelegenheid geven zijn onschuld te bewijzen, sprak zijn vader.

DE MAN MET HET WITTE AANGEZICHT

HOOFDSTUK II

HET WITTE GELAAT

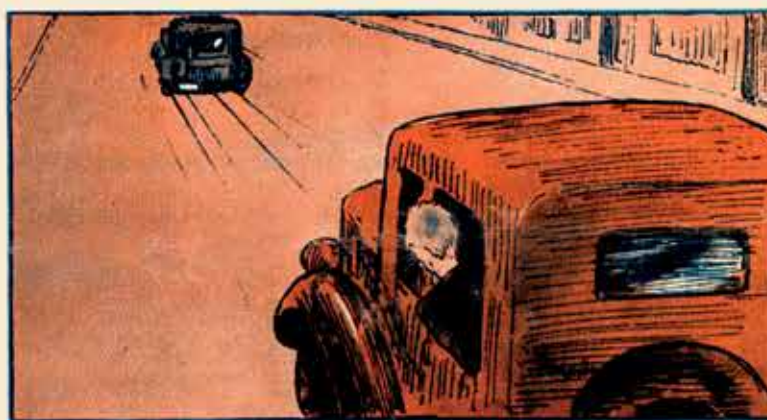

In zijn droeve cel van het gevang te Newgate ging Edmund Bell zijn gewezen studiemakker opzoeken. Ted ontkende wanhopig alle schuld. – 't Is waar, sprak hij, dat ik een deel van den nacht rond 't huis van m'n oom doolde, met 't inzicht opnieuw aan te schellen en hem vergiffenis te vragen voor mijn harde woorden. – Hebt ge niets bijzonders bemerkt of gehoord, Tad? vroeg Edmund Bell.

Och, 't is misschien de moeite niet waard om te vertellen. Doch ik herinner mij, dat ik rond middernacht 'n zonderling deuntje hoorde spelen. Het geleeek veel op de muziek van 'n bag-piper. Ik keek rond, maar zag hoege-naamd niets. Het deuntje werd 'n tijdje voortgezet. Toen zag ik om den hoek van een zijstraatje iemand kijken. Ik zag alleen zijn gelaat, 'n vreemd roerloos, wit aangezicht.

Edmund Bell verwijderde zich, diep nadenkend. Op den hoek van Bermondsey-road hoorde hij opeens een doffen knal en zijn hoed werd als door een onzichtbare hand afgeslagen. – Die kogel was bijna raak! siste hij. Een auto raasde voorbij. Edmund Bell sprong in een taxi, die aankwam en gaf bevel den auto na te zetten.

In de breede New Kent-road haalde de taxi den auto merkbaar in. Opeens remde de taxivoerder met volle kracht. – Mijn voorband is gesprongen, hoe kan dat? Het is pas 'n nieuwe! – Doch Edmund Bell wist wel meer: uit het wegsnellende rijtuig was weer een schot gelost geworden. Aan het achterraampje zag hij een wit gelaat verschijnen.

Edmund was getroffen door de wreede starheid van het bleike gezicht. De verschijning duurde echter slechts een paar seconden, want reeds verdween de auto in 'n zijstraat. De jonge detektief ging inspecteur Moriss opzoeken, met wien hij enkele schikkingen nam. Aldus vernam hij, dat Baruch Cavendish vermoord was door middel van een zeer kleinen giftigen dolk.

Reeds was een bloedontleding gedaan, doch de aard van het gif hadden de wetsoctoren niet kunnen vaststellen. Edmund keerde naar huis terug en hoorde bij zijn binnentreden de telefoon gaan. – Wie daar? vroeg hij aan den hoorn. – Iemand die u als raad geeft u de zaak van Bermondsey niet aan te trekken!

DE MAN MET HET WITTE AANGEZICHT

HOOFDSTUK III

HET WASSEN HOOFD

In gezelschap van inspecteur Moriss ging Edmund Bell naar het huis van Bermondsey, om op zijn beurt een onderzoek te openen. – Ik zou graag aan Bridget Tigg een paar vragen stellen, verklaarde hij. Toen de meid hoorde, dat Edmund aan de onschuld van Tad Cavendish geloofde, was ze overgelukkig, want ze had veel genegenheid voor hem. Ook verklaarde ze zich bereid op al zijn vragen te antwoorden.

– Is er buiten Tad niemand gisteren aan huis geweest? – Jawel, een kleine jongen, met een regencap. Ik kon zijn gelaat niet zien, want het regende en hij had zijn cap diep over de oogen getrokken. Hij bracht een wassen hoofd voor mijn meester, en verzocht mij het terstond naar de werkkamer te brengen, en het zeer voorzichtig te behandelen. Ik voldeed natuurlijk aan dat verzoek.

Mijnheer Cavendish keek verwonderd op, toen hij het voorwerp der boodschap zag. Het was een doodgewoon poppenhoofd, dat hij schouderophalend nederzette, zeggend dat hij niet wist wie hem dit banaal stuk had gezonden. Hij hechtte er verder geen belang aan, en was vooral bekommerd over zijn neef, wiens lichtzinnigheid hij heftig afkeurde.

– En verder in den loop van den nacht? – Ik slaap tamelijk vast, doch ik meen wel iets te hebben gehoord. – Het deuntje van een bag-piper misschien? – Hé, ja, dat was het! Het klonk echter zeer ver, een poosje nadien geloof ik wel een schreeuw te hebben gehoord, doch ik begon toen reeds weer in te slapen en kan mij verder niets meer herinneren.

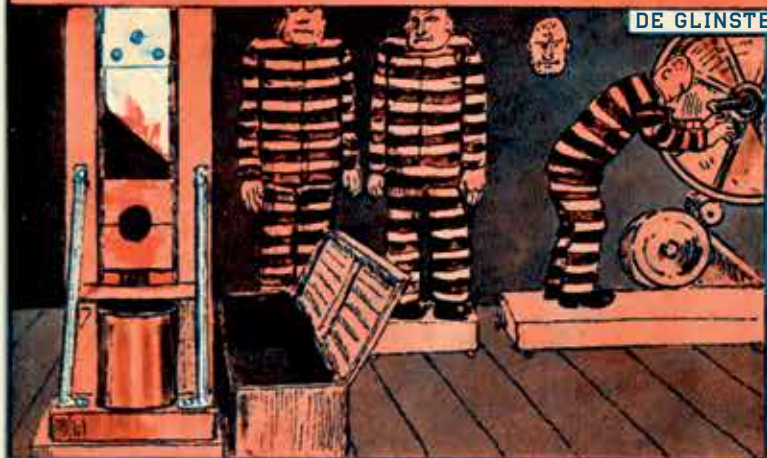
De werkkamer was een waar wassenbeeldenmuseum in het klein. Het lijk van den ongelukkigen beeldgieter was nog niet weggehaald en lag op den vloer, zooals men het had gevonden, maar het was met een laken bedekt. Edmund Bell liet zijn blikken vorschend rondwalen. Op een verheven boord stond het wassen poppenhoofd, dat in den vooravond van den moord aan huis was besteld geworden.

Edmund Bell nam het in de handen en onderzocht het aandachtig. Het had niets buitengewoons over zich, en was, zooals trouwens alle koppen van dien aard, volkomen hol. Bij nadere beschouwing meende de jonge detektief iets naast de linker oogholte te bespeuren. Het was een kleine, ronde, glinsterende vlek, waarvan de jongeling de herkomst niet gissen kon.

DE MAN MET HET WITTE AANGEZICHT

HOOFDSTUK IV

DE GLINSTERENDE VLEKKEN

– Wat is dat kamertje hiernaast? vroeg Edmund den inspecteur. – Men noemt het het gruwelzaaltje. Daar staat een valbijl, die door mijnheer Cavendish zelf gemaakt werd. Edmund keek met afkeer naar het moordtuig. Tegen den muur stonden de wassen afbeeldingen van beruchte moordenaars en bandieten.

Nu brak voor Edmund Bell een griezelijk oogenblik aan: hij zou namelijk een blik werpen op het lijk van wijlen Baruch Cavendish. Met een ietwat onvaste hand nam hij het laken weg, dat het doode lichaam bedekte. Aan de linkerzijde der keel, op de plek van den slagader, ontwaarde hij de kleine blauwachtige wonde, waaruit het leven scheen gevloten te zijn. De uitdrukking van vrees en afschuw van het gelaat trof hem.

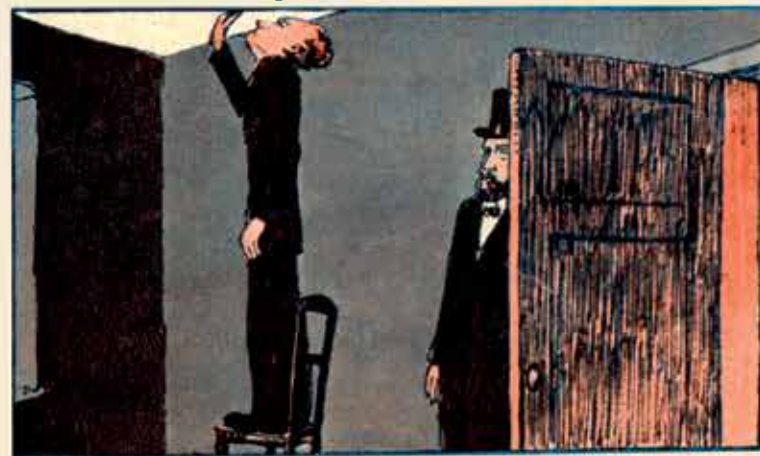
Moriss scheen toen op zijn beurt getroffen door de opmerking van zijn jeugdigen confrater. – Zonderling, bromde hij, wat mag hij daar in dezen hoek hebben gezien, daar kan immers geen moordenaar schuilen? Bell stond besluiteloos, zijn oogen gingen af en toe naar den doode en naar de witgeverfde zoldering.

Thans stond Edmund Bell op zijn beurt voor het onafgewerkte beeld, en merkte op, dat het kleine afgesloten kamertje waarin het stond, met een smal deurtje in verbinding stond met het gruwelzaaltje. Hij wijdde er zijn aandacht aan en vroeg opeens aan Moriss: – Hebt de opgemerkt, inspecteur, dat dit beeld sporen draagt van geweld, alsof men het heeft willen vernielen, zonder er den tijd toe gehad te hebben?

– Sergeant Moriss! sprak de jongeling, zich plots omwendend, ziet u, dat de doode naar een zeker punt dezer kamer schijnt te staren? – Hij kijkt naar boven, zooals elkeen zou doen, die ruggelings op den vloer ligt, antwoordde de inspecteur. – Verschooning, de blik is meer schuin gericht, en wel naar gindschen hoek van de zoldering.

Opeens uitte hij een lichten kreet, en een stoel beklimmend, bekeek hij van dichtbij de bewuste hoekholte. Weer hoorde inspecteur Moriss hem een uitroep slaken, maar thans van volslagen verbazing. – Moriss, riep Edmund, weet ge waar de doode naar kijkt? Niet? Naar een glinsterende vlek op het plafond, dezelfde als die op het wassen hoofd!

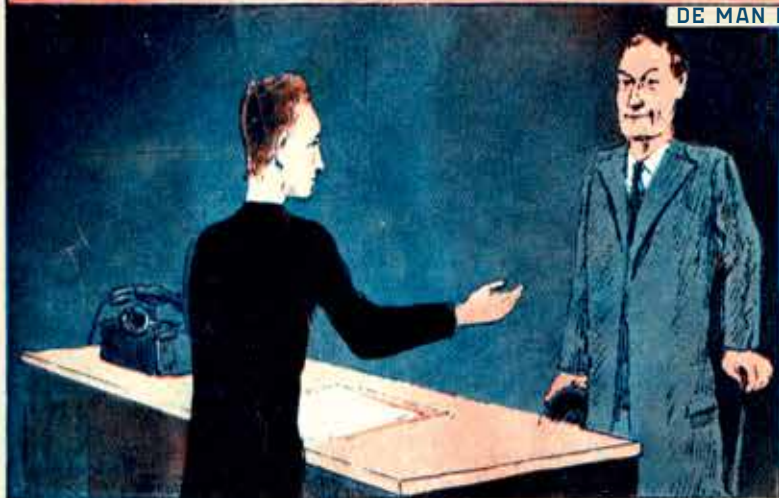

DE MAN MET HET WITTE AANGEZICHT

HOOFDSTUK V

DE MAN DIE IETS WIST!

's Anderendaags, nog zeer vroeg, kreeg Edmund Bell bezoek van een keurig gekleed heer, hoogstens een dertigtal jaren oud en zeer innemend van manieren. – Mijn naam is Frederic Taunton! sprak hij. – De vermaarde romanschrijver? riep Bell bewonderend uit. – Misschien kan ik u van dienst zijn, ging Taunton voort.

Frederic Taunton had een naam verworven met zijn aangrijpende beschrijvingen van de onderwereld van Londen. Men wist, dat hij niet aarzelde, om zich in de gevaarlijkste wijken te begeven, ten einde zijn boeken op te kruiden met 't geen hij er zag en beleefde – Ik meen, verklaarde hij aan Edmund, dat de oplossing van het geheim van Bermondsey wel in de duistere wijken van Londen zou kunnen liggen.

Het duurde niet lang, of de schrijver en de jonge detektief waren de beste vrienden. Bell nam volgaarne het aangeboden bondgenootschap aan. In den avond begaven ze zich naar de beruchte wijk Whitechapel. Het was een naar en vochtig einde van een dag. De ruiten der ongerepte taveernen glommen door den valen nevel. Schuwe schimmen gleden in het halfduister langs de vuile muren.

Taunton bleef staan voor het poover verlicht portaal eener lage, vieze herberg, waarbinnen rumoer en ruwe zang weerklonk. – Ik heb mij dikwijls vermomd hierbinnen gewaagd, fluisterde Taunton, en daar heb ik den ouden Cavendish ontmoet. Wat kwam hij daar doen? Ja, dat kan ik alleen maar gissen, misschien wilde hij enkel typen bestudeeren. Doch, wat zeker is, dat is zijn familiaren omgang met het grauw dezer bevolking.

Plots greep Taunton zijn vriend bij den arm en trok hem haastig achteruit. Een man kwam de taverne uit, en het licht van de wakkelende straatlantaarnen viel op zijn gelaat. Nimmer had Bell een meer weerzinwekkend gezicht aanschouwd. – Kent ge dien kerel? vroeg hij fluisterend. – Neen, maar hij ziet er niet uit of de kennismaking wel raadzaam zou wezen!

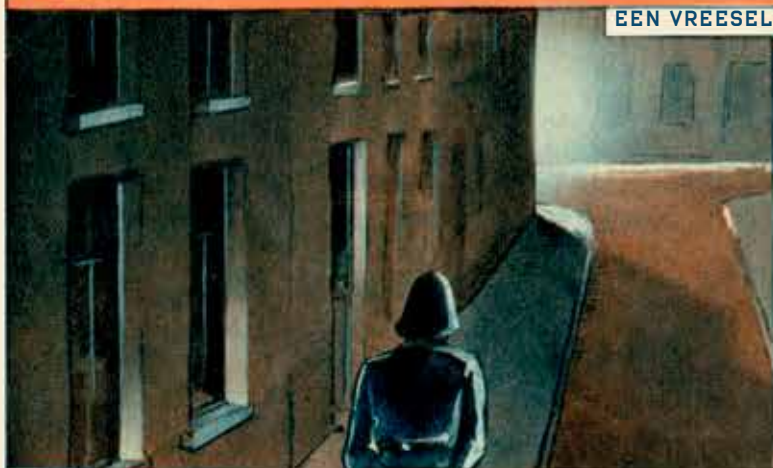

De vent scheen dronken te zijn, want zijn stap was vrij onvast. Wankelend kwam hij vooruit. Eensklaps kreeg hij de twee vrienden in het oog. Hij bleef staan en stiet een heesch gelach uit. – Als ge van de politie zijt, brulde hij, zult ge mij welhaast leeren kennen. Ik weet wie den man der wassen beelden vermoord heeft! Aha, de kerel met den witten muil moet aan de galg! Met een sprong verdween hij in den mist.

DE MAN MET HET WITTE AANGEZICHT

HOOFDSTUK VI

EEN VREESELIJK SCHADUWSPEL

Het huis in Mermaidstreet was thans volkomen verlaten. Bridget Tigg had een anderen dienst aangenomen. Alleen was op bevel van Scotland Yard een agent opgesteld geworden, die eenzaam als een schildwacht, de stille straat op en neer stapte. Doch in 't geheim waakte nog iemand anders, namelijk de jonge detektief Bell, die instinctmatig voelde, dat 't huis zelf zijn geheimen bezat.

Hij had een klein kamertje gehuurd in de buurt, vanwaar hij den achtergevel van het huis Cavendish bijzonder goed kon gadeslaan. Daar gaven immers de vensters op uit van de werkplaats der wassen beelden. Weer was een nacht ingevallen, guur en nevelig. Edmund bleef geduldig in 't duister zitten, kampend tegen den slaap, die zijn oogleden pijnigde, en de blikken op den somberen gevel gericht.

Zijn moeite moest beloond worden. Eensklaps vlamde een lichtschijn op, en Edmund zag, dat het venster der werkplaats verlicht werd. Met angstige spanning keek hij naar het klare vierkant, toen hij op den gelen voorhang een schaduw zag verschijnen. Ze had iets ongewoon onheilsPELLENDS over zich: het hoofd was grof en gedrochtelijk, terwijl de hand als 'n klauw dreigend vooruitschoot.

Edmund aarzelde niet. Onhoorbaar opende hij het venster zijner kamer. Een smalle, zinken goot liep van het eene huis naar het andere. Alhoewel dit veeleer een kattenweg was, begon de jongeling er langs te sluipen, in de hoop het huis Cavendish aldus te bereiken, en te zien wat er in de verlichte zaal omging. De schim was een oogenblik blijven stilstaan en toen weer verdwenen van den voorhang.

Het licht doofde plotseling uit, om echter een oogenblik later weer te verschijnen aan het nevenvenster, dit van het gruwelkamertje, zooals men het noemde. Er voer een huivering door de leden van den jongen Bell, toen hij daar een andere schaduw verschijnen zag, en wel die der valbijl. Op dit oogenblik klonk een afschuwelijk moordgehuil uit het leeg huis. Dit deed Edmund zoo hevig schrikken, dat hij bijna het evenwicht verloor.

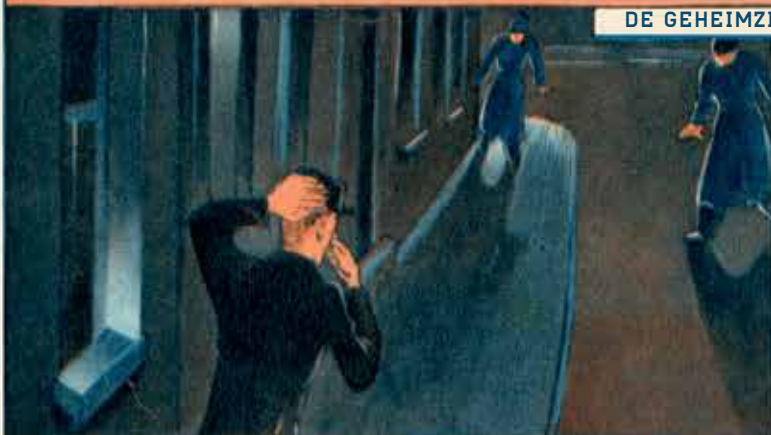

Met een wonderbaarlijke snelheid speelde zich toen een schaduwspel voor hem af, dat hem de haren te berge deed rijzen. Naast de guillotine was plots de monsterachtige schim verschenen. Ze sloeg den klauw tegen den rechtstaanden balk van het tuig, en Bell zag het driekantig mes naar beneden storten. Hij hoorde een doffen slag, gevolgd door een rauwen gil. Toen werd alles weer duister.

DE MAN MET HET WITTE AANGEZICHT

HOOFDSTUK VII

DE GEHEIMZINNIGE ONTHOOFDE

Met spijt moest Bell toegeven, dat het hem niet mogelijk was nader bij het huis te komen. Hij keerde ijlings terug naar zijn kamertje, ijlde de trappen af, en eenmaal op straat, sloeg hij alarm. Bij 't hooren van het politiefluitje kwamen verscheidene agenten der nachtbrigade toegesnel. – Hebt ge niets verdachts gezien? vroeg de detektief. Ze hadden niets gehoord noch gezien.

Op bevel van Edmund werd de deur van het huis Cavendish geopend. De agenten ontstaken hun zaklantaarns en keken rond. Alles was er stil en rustig. Ze liepen de kamers door, die niets ongewoons vertoonden. Daar werd op de straatdeur geklopt en een der agenten kreeg bevel te gaan zien wie de stoorder was. – Is Edmund Bell daar? hoorde men iemand vragen.

Het was Frederic Taunton. Edmund liet hem terstond binnenkomen. – Ik heb een ganschen tijd den zonderlingen, leelijken vent van vorigen avond gevolgd, verklaarde de schrijver, tot in deze buurt, en toen werd ik plotseling zijn spoor bijster. Ik was zeer ontstemd, want ik ben van gedachte, dat hij in 't oog gehouden moet worden. Toen hoorde ik het alarmfluitje en was overtuigd, dat gij in den omtrek was.

Ze betraden de werkkamer, die al even onschuldig scheen als de andere plaatsen van het huis, alhoewel Bell er de vreeselijke schim had ontwaard. Alles was er in orde, en Edmund bemerkte met een zekeren wrevel, dat de agenten hem van terzijde spotziek bekeken. – Hé, riep hij opeens, de deur van het gruwelkamertje is gesloten en we hebben ze nochtans gisteren open gelaten.

De agent, die het dichtst bij de deur stond, liep er op af om ze te openen, toen hij met een kreet van afgrijzen achteruitweek. Hij richtte zijn lantaarn naar den vloer, waar een vochtige plas het licht weerkaatste. – Bloed... het is versch rookend bloed! schreeuwde de politieman. Werkelijk, 'n bree-de bloedbeek vloede onder de deur der gruwelkamer weg, de werkplaats binnen.

Het schimmenspel was dus wel 'n schaduw-afwerping der werkelijkheid geweest! De jongeling dorst nauwelijks naar de valbijl opkijken. Ja... het mes was gevallen, en daar ook lag een gehalsrechte. De agenten bleven stom en vol afgrijzen het onverwachte gruwelschouwspel aanstaren. Het was Frederic Taunton, die zich als eerste over het lijk boog. – Goeie genade! schreeuwde hij, het is de man dien ik volgde, "de man die iets wist".

DE MAN MET HET WITTE AANGEZICHT

HOOFDSTUK VIII

DE CHINEES MET HET KOOITJE

Den volgenden dag ging Edmund zijn vriend Taunton opzoeken. Hij vond den schrijver aan zijn werktafel zitten in een zeer bedrukte stemming, en weinig lust toonend zich nog verder met de zaak te bemoeien. – Ik ben een romanschrijver en geen detektief, betuigde hij neerslachtig, ik verzin liever moordtafereelen dan ze te moeten bijwonen. De jongeling voelde zich daardoor erg verlaten.

Maar de zonderlinge bekoring, die de onderwereld van Londen op hem had uitgeoefend, liet zich gevoelen. Edmund besloot in zijn eentje een nachtelijken tocht te wagen in Whitechapel, waar hij den geheimzinnigen onthoofde had ontmoet. Hij trok een versleten pak aan, bevuilde zijn aangezicht en handen, drukte een morsige pet op het hoofd, zoodat hij er als een volmaakte jonge nietdeug uitzag, zooals men wel in die ongere wijken ontmoet.

Whitechapel scheen akeliger te zijn dan ooit. Edmund zwierf de sombere, vieze straten door, en zoo goed was hij vermomd, dat de schuwe kerels die er liepen, hem nauwelijks een oogopslag gunden. Na een paar uren bereikte hij de wijk Shadwell, die nog vuiler en woester is dan Whitechapel. Eensklaps schrok hij hevig: daar klonk opeens een vreemd, zeurig deuntje, als van een onbeholpen bag-piper in den hollen nacht.

Liep daar geen schamele, gore schim door nevel en regen? Edmund sloop behoedzaam naar haar toe. Het wijsje werd duidelijker. Ja, 't was wel het zure deuntje, zooals Tad Cavendish en Bridget Tigg het beschreven hadden. Zoo goed en kwaad de nachtmist het hem toeliet, zag Bell een klein, oud mannetje met een doedelzak de straat oversteken, en een zijsteeg inslaan. Daar klonk opeens een noodgeroep en de jongeling snelde toe.

Tot zijn niet geringe verwondering zag hij een nietig wezen op de straatsteenen uitgestrekt liggen. Het was echter niet de oude fluitspeeler, maar een Chineesch jongetje, dat een vogelkooitje vasthield in de krampachtig gesloten hand. Een breede wonde gaapte in zijn voorhoofd. Edmund trachtte het kereltje op te beuren, maar het liet slechts een pijnlijk gesteun hooren, en Bell bemerkte, dat de wond diep en gevaarlijk was.

Terstond liet hij het alarmfluitje weerklinken en twee nachtwakers snelden in allerijl hem ter hulp. De jongeling maakte zich bekend. – Kent gij den kleinen Chinees? vroeg hij aan den agent die goed met de wijk bekend scheen te zijn. – Wel zeker, het is Wûh, het knechtje van den gekken fluitspeler Mad Brass, die hier in de straat woont! – De man met het witte gezicht heeft het gedaan! fluisterde Wûh.

DE MAN MET HET WITTE AANGEZICHT

HOOFDSTUK IX

HET HUISJE VAN DE ROODE HAND

De agenten tilden voorzichtig den gekwetste op en droegen hem op laste van Edmund Bell naar de aangeduide woning aan den overkant. Het was een lage, onaanzienlijke kluis, waarvan de deur op een kier stond. Edmund stiet ze open. – Iemand daar? Riep hij, doch hij kreeg geen antwoord. De kleine Chinees richtte zich met moeite op in de armen zijner dragers. – Ik... heb zoo'n angst... kreunde hij.

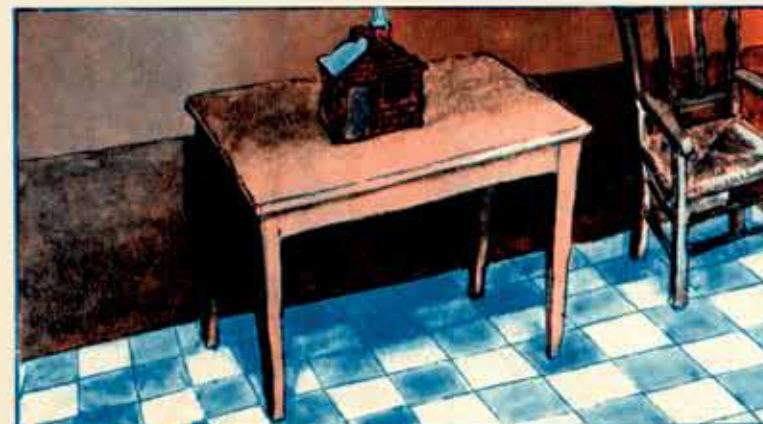
– Dood! gilde de kleine Chinees. Mijn goede, oude meester is dood! Ach, waarom luisterde hij naar den wreeden witten man, met zijn gelaat van ijs? – Wie mag belang gehad hebben in den dood van Mad Brass? mompelde de agent. Het was een arme, suffe vent, die niemand kwaad deed. Doch Wüh begon weer angstig te gillen. – Het huisje van de roode hand is verdwenen! riep hij uit.

– Nu en dan, ging het Chineesche jongetje voort, ging de oude man in zijn leunstoel nevens het huisje zitten, en hij speelde deuntjes voor de roode hand. Ik hoorde het dan woest te keer gaan in haar ijzeren huisje, zoodat ik er waarlijk bang van werd. De man met het witte gezicht is hier soms geweest, maar ik mocht er nooit bij zijn. Ik geloof dat hij graag het huisje met de roode hand er in zou gekocht hebben van mijn meester.

Edmund deed eenige schreden in de duistere kamer. Een weepsche geur van vergane dingen vlotte er. Hij knipte even zijn zaklantaarn aan, en eens te meer moest hij ondervinden dat de misdaad hem hier was vòòr geweest. Een oud ventje lag ineengezakt in een morsigen leunstoel, een bloedstraaltje sijpelde uit zijn rechterslaap over zijn vuile, magere wangen. Edmund meende wel in hem den ouden doedelzakspeler te herkennen.

– Het stond op dit tafeltje, ging hij jammerend voort. Ik mocht er niet aan raken, omdat de oude Mad zeide dat de roode hand mij zou doodgeknepen hebben. – Wat was die roode hand? vroeg Edmund vol belangstelling. – Ik heb ze nooit heel goed gezien, ze woonde in dit huisje en had lange magere vingers. Ik hoorde ze dikwijls krabben. De oude man gaf haar vogeltjes en muisjes te eten, en die moest ik gaan halen met mijn kooitje.

Wüh zweeg, volkomen uitgeput, en de agenten legden hem zachtjes op een laag, vuil veldbed neder. Edmund begon met zijn zaktoorts het tafeltje te onderzoeken, waarop het zoogenaamde huisje gestaan had. Eensklaps voer hem een schok door de leden: hij had er een glinsterende vlek op ontdekt. – Wat is dat? riep hij, de aandacht van Wüh op de vlek trekkend. – Dat komt van de roode hand! fluisterde de Chinees.

DE MAN MET HET WITTE AANGEZICHT

HOOFDSTUK X

DE VIJAND LOERT

Graag zou Edmund den kleinen Wüh aan een scherpe ondervraging hebben onderworpen, doch de toestand van den gekwetste eischte een spoedige opname in het gasthuis. De jeugdige detektief was dan ook niet weinig ontstemd toen hij 's anderendaags het nieuws ontving dat de jonge Chinees door een hevige ijlkoorts was aangegrepen geworden, hetgeen elke mogelijkheid tot verdere ondervraging uitschakelde.

Hij moest echter weldra ondervinden dat de raadselachtige vijand de wapens niet had neergelegd, maar zelfs een felle bedrijvigheid aan den dag legde. Toen hij een paar uren later thuis kwam, ontmoette hij op de trap een elektriker, die aan den verlichtingskabel werkte, en die bij zijn komst zijn gereedschap bijeenpakte en ijlings ervandoor trok. De manieren van dien werkmans kwamen hem op zijn minst verdacht voor.

In een opwelling van vrees dacht hij er aan zijn vader en inspecteur Moriss om hulp en bijstand te vragen, doch een zekere fierheid weerhield hem. De eenige bij wien hij wel wilde aankloppen om raad te vragen, was bij zijn ouden bondgenoot Frederic Taunton. Deze ontving hem heel vriendelijk, doch toen hij hoorde van de gevaren die de jongeling gelopen had, scheen hij zeer geneigd hem aan te raden de zaak aan anderen over te laten.

Bell had dienzelfden dag een onderhoud met Dr. Meredith, een voornaam ambtenaar van het metropolitaans politiewezen. Dr. Meredith was namelijk de conservator van het kriminaal museum van Scotland Yard, waar al de gewichtige stukken uit de verschillende kriminale zaken zorgvuldig bewaard worden. Het gesprek duurde een heelen tijd, en werd op een zeer geheimzinnige wijze gevoerd. Bell scheen zeer tevreden over het verloop.

Nauwelijks was hij op zijn werkkamer, of de telefoon rinkelde op een eigenaardige wijze. Achterdochtig bekeek Edmund het toestel en bemerkte dat de ebonieten stemhoorn door een gelijkaardigen van metaal vervangen was. Hij nam een houten liniaal en lichtte den hoorn op. Terstond schoot een blauwe vlam uit het toestel, dat gansch vernietigd werd. De telefoon was met een hoogspanningsleider verbonden geworden.

Opeens uitte Edmund een luiden gil van ontzetting, en naar een voorhang wijzend, die de werkkamer van den schrijver in tweeën verdeelde, riep hij: – Het witte gelaat! Ik heb het gezien! Taunton sprong op en rukte het gordijn weg. Doch daar was hoegenaamd niets te bespeuren. De schrijver haalde ietwat spottend de schouders op. – Het wordt een waar spooksel, Eddy, sprak hij, gij ziet het witte gezicht overal!